

været end den, som kommer fra Ulandet, overfor hvilken det indenlandske Haandværk dog har den Fordel, at den sejler under udenlandst Flag og kan blive kaldt udenlandst Stads o. s. v., men naar denne Konkurrence kommer fra Indlandet, hæves disse Virkninger. Jeg har derfor altid vist Sympati for at bevare vor Kultold, idet jeg ikke kan antage andet, end at det vil være en Hemsko for den stærkt kulslugende Storingdustri, medens den kun i ringe Grad vil genere det lidet kulbrugende Haandværk. At Kul i det hele, dette udenlandske Produkt, er en arg Konkurrent for et godt danst hjemligt Produkt, nemlig Tørv, ville alle vide, og at vore udstrakte Tørbemøser have kunnet levere et rigeligt Materiale, og at Tilberedelsen, Tilvirkningen deraf tillige vilde kunne give mange danst Hænder Betsæftigelse, forekommer mig at borge for, at navnlig de ærede Medlemmer, som sætte saa stor Pris paa danst Produktion, at de til Fordel for denne ikke nægte sig at lægge ny Told paa andre Genstande, absolut maa have Sympati for dette Forslag, Sympati for at bevare en gammel Told, en gammel Betsyttelse for et godt nationalt Produkt. Vigtigere end denne Konkurrence er Kullet Konkurrence overfor vor Skovbrug, særlig overfor vore Klitplantager. Der er vel i Nutiden saa virkelig store og saa sande nationale Foretagender som det at forvandle vore store golde og udstrakte Hede-, Mose- og Klitstrækninger til træbevoksede nyttiggivende Arealer. Jeg behøver ikke her at fremhæve den højtærede Finansministers store Fortjenester i saa Henseende, de ere baade for almindelig bekendte og anerkendte, til at det behøves. Derimod turde jeg nok henlede Opmærksomheden paa denne store Sags mange og opofrende Benner omkring i Landet. Ganste vist staar i første Række der Hedeselskabet og Klitinspektøren, men foruden dem er der mange private, som have sat meget Arbejde og megen Kapital ind for at fremme dette Formaal. Nu er det vel givet, at vore Hede- og Klitplantagers Fremtid væsentlig maa søges i deres Brændsel producerende Egenfaber, og vil man tage al Nytteudsigten bort ved at give dem en endnu skarper Konkurrent overfor Brændslet, forekommer det mig, at man samtidig derved borttager en af de væsentligste Sporer til, at dette nationale Foretagende, som har, tror jeg, stor Sympati ikke blot i dette Ting, men ogsaa over hele Landet, fremdeles fremmes. At disse Momenter have en vis Vægt, mere eller mindre efter enhvers forskellige Stilling dertil, tror jeg maaste at turde haabe paa;

men det væsentligste er dog Sagens finansielle Side, og i saa Henseende har den en dobbelt. Den ene Side har jeg allerede flygtig berørt, og jeg skal senere tillade mig nærmere at komme tilbage til den; men foreløbig skal jeg straks tage den anden Side af Sagen frem. Ved at stasse Balance tilveje i de Statsindtægter, der komme frem gennem Toldintraderne og mulig stasse lidt Overskud, alene derigennem frembringes Mulighed for, at man kan komme til en Nedsættelse paa Forbrugsgenstande paa andre Punkter, f. Eks. paa visse Positioner under Manufakturvarer og Metaller, en Toldtættelse, der vil ganste anderledes komme den store Befolkning, navnlig Befolkningens brede Lag, til Gode, end en Ophævelse af Kultolden; thi man maa ikke overse, at den Kultold, som her foreslaas, er kun 5 Ore paa 100 Pund Kul, og jeg turde nok spørge, om nogen tror, at overfor de smaa Forbrugere ikke den største Del, om ikke det hele, aldeles vil forsvinde i Mellemhandelen, noget, som overfor de mindste og fattigste Forbrugere, som købe Kul i Skæppevis, absolut maa blive Tilfældet. Den anden Side af det finansielle Spørgsmaal, som jeg som jagt allerede i Indledningen tillod mig at berøre, skal jeg dog nu komme en Smule nærmere ind paa. Jeg har vist, hvilken Betydning det havde for Statskassens nuværende Tilstand; men man behøver ikke blot at holde sig dertil, det er ligesaa vigtigt at rette Blikket hen paa de stedse stigende Krav, der stilles til Statskassen, og at de tiltage efter en ganste overordentlig Maalestok, er der vel næppe nogen her, der er blind for. Jeg skal i saa Henseende blot nævne den lange Række af forskellige Krav, som er nærmest liggende for os, f. Eks. Kravet til vort Forsvarsvæsen, de mange Jærnbaneanlæg, der dels ligge i Lovforslag og dels i Projekter, den meget bekostelige Omordning af Kjøbenhavn's Jærnbaneformhold, som ofte nok er blevet nævnt af den højtærede Indenrigsminister som noget, vi snart kunne vente os, de ikke mindre store, bekostelige Byggeføretagender af offentlige Bygninger, hvorom der allerede foreligger Forslag, foruden mange andre Love, f. Eks. Fattigloven, og vi maa jo alle være belavede paa, at der kræves Tyldestgørelse af de store Krav paa sociale Reforme. Naar man fæster Blikket hen paa alle disse Krav, hvilke sikkert ikke kunne nægtes, og samtidig retter Blikket mod Statskassens syntende Formue, tvivler jeg ikke om, at det høje Ting vil være med til at bevare en af Statskassens nuværende største og